

Szabadulás a paradicsomból

Lehet, hogy ezt egy kicsit – de tényleg csak egy egészen kicsikét – elszúrták. Ugyanis, ha egy egytől tízig terjedő skálán be kellett volna lőni úgy nagyjából, hogy ez mekkora hiba is volt tulajdonképpen, akkor a szám olyan 126945 lenne. Plusz-mínusz egy-kettő, de ez már az eredmény szempontjából teljességgel elhanyagolható.

Azt viszont pozitívumként említem meg, hogy még nem tört ki a harmadik világháború és még az Apokalipszis sem vette kezdetét. Legalábbis egyelőre.

Azonban nem szabad előítéletesnek lennünk, ugyanis...

– ...ez bárkivel megeshet. Nem kell parázni – próbálta nyugtatni társát a sötét ballonkabátot viselő alak, akit a későbbiekben az egyszerűség kedvéért Ballonkabátosnak fogunk hívni.

A másik személyen – akit nevezünk csak nyugodtan Parásnak, ugyanis mindentől és mindenkitől rettegett – még egy pulcsi sem volt. Felül mindössze egy kopott pólót viselt, ami talán nem is lett volna olyan furcsa, csak hogy épp január közepe volt. Ha valaki esetleg erre tévedt volna, egész biztosan megbámulja Parást. Azonban, a legnagyobb szerencséjükre, senki nem járt erre. Talán mégis szereti őket az Isten.

– Nem kell aggódni? Nem kell aggódni?! Hiszen eltévedtünk... itt! Ezért egészen biztosan meg fognak ölni vagy... vagy az is lehet, hogy...

– Nincs gáz, nyugi. Szerintem még fel sem tűnt nekik, hogy nem vagyunk ott – vágott a szavába Ballonkabátos, majd előhúzott egy cigit a kabátja zsebéből, és rágyújtott. Közel egymérföldes körzetben sehol nem volt öngyújtó. Sőt, ha egészen pontosak akarunk lenni, akkor igazság szerint közel egymérföldes körzetben senki nem ismerte az öngyújtó szócskát.

– Mondd, hogy az nem az, amire gondolok – pillantott rá elképedve Parás.

– Fogalmam sincs, mire gondolsz – viszonzta a pillantást Ballonkabátos, és mélyet szippantott a cigijéből. – Adjak neked is egyet? Nyugtatja az idegeket.

Parás nem felelt. Egyszerűen kikapta a másik kezéből a cigit, beledobta a hóba, majd jól megtaposta.

Érdekes látvány lehetett, ami a következő percekben történt. Egy hóval borított gyümölcsöskertben egymást kergeti két fura alak, miközben egy még furább nyelven szitkozódnak. Azonban egy-két kíváncsi madáron meg katonai műholdon kívül nem sok szemtanúja akadt ennek a különös jelenetnek.

Ballonkabátos hamar kifulladt, így kénytelen volt megállni. Görnyedten a kert közepén lévő almafának támaszkodott, és lihegett. Parás nagyjából három méterre lehetett tőle. Nem mert közelebb menni.

– Legutóbb még simán elkaptál.

– Az már régen volt – felelte Ballonkabátos, majd még egy utolsó elkeseredett kísérletet tett Parás elkapására, de nem járt sikerrel, ugyanis a társa néhány lépéssel arrébb ugrott. – Azok voltak csak a szép idők, mikor még hittek bennünk...

Parás hirtelen észbekapott.

– Te jó ég! Azonnal vissza kell mennünk!

– Te is más voltál régen. Katona. Most viszont...

– Jó-jó, értem én, de...

– Egymás oldalán harcoltunk! Az a rengeteg csata! Az örök dicsőség! És most? Egyetlen kis nyomorult hiba miatt miénk a világ valaha volt legunalmasabb munkája! – fakadt ki

Ballonkabátos. Igazság szerint nem szokott panaszkodni, eddig még soha nem is hallotta senki. Parás erőteljesen elgondolkozott azon, hogy talán lehetett valami abban a cigiben.

– Gyere már, könyörgök! Vissza kell jutnunk, mielőtt még a főnök észreveszi, hogy nem vagyunk őrségben. Nem akarom úgy végezni, mint az a szerencsétlen a múlt héten...

Ballonkabátos rá sem hederített, csak mondta tovább a magáét, természetesen egy szál cigivel a kezében, amit feltehetőleg a kabátja zsebéből kotort elő. Időközben lekuporodott az almafa tövébe, és – Parás legnagyobb riadalmára (pedig már sok mindentől félt eddigi élete során) – cseppet sem úgy nézett ki, mint aki a közeljövőben bármerre is el akarna indulni.

– Mi lenne, ha itt maradnánk? Nem hinném, hogy odafönt sokan hiányolnának minket. Itt talán még valami értelmeset is kezdhethetnénk magunkkal, nem kellene folyton ott posztolnunk annál a nyomorult falnál, miközben már a világ összes kártyatrükkjét kívülről fújjuk, és egyszerűen belepusztulunk az unalomba! Hisz még egy rendes sportcsatorna sincs! – az utolsó szavakat már gyakorlatilag ordította. Jónéhány percbe beletelt, mire teljesen lenyugodott. – Nyithatnánk mondjuk egy éttermet – tette hozzá csak úgy, félvállról. – Mennyei ízek étterem.

Parás sóhajtott egyet, ő is lekuporodott egy fa tövébe, a hóba. Nem fázott.

– Igazad van.

– Szóval nyitunk egy éttermet?

– Nem, az éttermet kivéve van igazad. Meg amúgy sem tudok főzni...

– Pedig tök könnyű, csak arra kell fi...

– Elég lesz! – emelte meg a hangját Parás. Már emberemlékezet óta nem tett ilyet. – Csak azt akarom mondani, hogy igazad van, még annak ellenére is, hogy *ilyen* állapotban vagy. Nincs túl sok értelme visszamenni.

– Köszönöm! – pattant fel hirtelen Ballonkabátos, talán kissé túl nagy lendülettel, ugyanis mikor végre álló helyzetbe tornázta magát, azonnal hanyatt is vágódott. Nem kelt fel. Helyette inkább elkezdett hóangyalkát csinálni.

– Amúgy, hogyan kellene hát... öhm... – kezdett el újra parázni Parás.

– Mit hogy kellene? Főzni vagy... hóangyalkát csinálni? – kérdezett vissza kissé bizonytalanul Ballonkabátos, aki már rá is unt erre a nagyszerű elfoglaltságra, úgyhogy a földön mászva kereste az elejtett cigijét.

– Nem, a kérdés az, hogyan mondjunk fel – nézett rá jelentőségteljesen Parás.

– Felmondani? Tudunk mi egyáltalán olyat? – kérdezte elképedve Ballonkabátos, miközben már a földön hasalva keresgélt. – Én arra gondoltam, hogy csak simán lelépünk...

Parás a száját húzta.

– Esélytelen, a többiek első dolga lesz kiadni ránk a körözést, és ránk fognak vadászni egész hátralévő életünkben, ami mellesleg nem hiszem, hogy túl hosszú lenne.

– Hmm... hmhhh...

– Mi az?

– Hmmm...

Mikor Parás továbbra sem kapott választ, már kezdte kapiskálni a dolgot, de cseppet sem lett boldogabb tőle. Ballonkabátos, annak rendje s módja szerint, elaludt. Parásnak kezdett igazán elege lenni, de azért próbálta viszonylag *normális* módon felkelteni a társát. Nyakon dobta egy hógolyóval.

– Aúú! Ezt most mért kellett? – kérdezte Ballonkabátos. Miközben nagy nehezen feltápázkodott, nem találta meg az elveszett cigit. Parás hálát adott az égnek, de a másik vállat vont, és előhúzott egy másik bagót a zsebéből. Parás kis híján megdobta őt egy újabb

hógolyóval. Aztán persze rájött, hogy ő ehhez már tényleg túl gyáva, és próbált nem törődni a dologgal. Ez igazán nehezen ment.

– Nem válaszoltál. Hogyan mondjunk fel?

– Fogalmam sincs. Végül is csak nem állhatunk oda és mondhatjuk azt, hogy ennyi volt, jó volt meg minden, de mi most már mennénk. Ennyi erővel akár a halálos ítéletünket is aláírhatnánk. Viszont ha lelépnénk...

– Ki van zárva. Az még rosszabb lenne, mint az előbbi verzió – tördelte a kezét Parás, miközben a kelleténél kissé többször pislogott.

Talán tovább is gondolkodtak volna ezen a lényeges, és számukra mindennél fontosabb kérdésen, ha egyszer csak meg nem nyílt volna felettük az ég – nem, még véletlenül sem alattuk a föld, mivel a démonok jelenleg ebédszünetet tartottak, és ezt mindig igen komolyan vették.

Leszállt melléjük az egyik testvérük. Így már három angyal volt abban az egy kertben, ahol egészen eddig semmilyen jelentős esemény nem történt. Az itt megesett legérdekesebb dolognak mindaddig az számított, hogy egy kutya megkergetett egy macskát. Ez pedig még a meglehetősen kíváncsi katonai műholdakat sem érdekelte.

– Penge, de jó hogy látunk! – nézett rá kissé ködös tekintettel Ballonkabátos, majd egy rövid szünet után folytatta. Sajnos. – Kérsz egy cigit?

Parás kigúvadt szemmel bámult hol az egyik, hol a másik angyalra.

– Épp szolgálatban vagyok – vágott fájdalmas képet Penge. Ennek hallatán Parás kis híján elájult, ugyanis testvérei nemrégiben még utálták egymást. Mégis mi a pokol folyik itt?

– Miért jöttél ide? – kérdezte inkább Parás.

– Azt hittem egyértelmű – húzta ki magát Penge. Így most még magasabbnak, félelmetesebbnek tűnt. Hatalmas alakja félig még a napot is eltakarta. Az arcát elcsúfító vörös sebhely valósággal izzott. Parás reszketett, Ballonkabátos nem. Ő csak zsebre dugott kézzel állt, és szinte nem is törődött azzal, hogy mindjárt halálra ítélik őket. Persze, nem is nagyon volt olyan állapotban, hogy bármivel is törődni tudott volna, hisz a cigi egy kissé betett neki. – Velem kell jönnötök a Mennybe. Most – mondta Penge, majd csettintett egyet. A táj megváltozott, eltűntek a gyümölcsfák, a havas dombok és rozsdás fémkerítés. Helyüket átvették a felhők, aranyozott utak és ezüst ajtók, amik első ránézésre sehova sem vezettek, pedig azokon keresztül bárhova el lehetett jutni a Mennyben... Meg persze ott voltak még a fel s alá szálló angyalok. Kezükben mindenféle hivatalos okirat volt, amiből minden egyes szárnycsapásnál elhagytak egyet. Mikor összeütköztek többet is.

– Elég nagy itt a káosz – jegyezte meg Parás. Évszázadok óta nem látta ilyenek a Mennyet.

– A két jómadárnak van esetleg valami ötlete, hogy mi okozhatta ezt a „káoszt”? – kérdezte Penge, noha már tudta a választ.

– Szerintem semmi köze nincs ahhoz, hogy közel öt percig nem voltunk az űrhelyünkön – szólt közbe Ballonkabátos kissé kábán.

– Nem? Akkor gondolom az emberek ettől teljesen függetlenül fedezték fel a Paradicsomot pont akkor, mikor az a bizonyos két angyal nem volt az űrhelyén – mondta jéghidegen Penge. Ennyit arról, hogy a testvérei mégsem utálják egymást. – Most pedig induljatok meg előre. Repülni pedig még véletlenül se repüljete! Fent már így is elég nagy a káosz, nem kell oda még két ilyen balfácán...

Az angyalok egészen a teremtéstől kezdve mindig inkább repültek, ugyanis a gyaloglást kifejezetten megalázónak tartották. Csakhogy mikor ilyen állapotok uralkodtak a Mennyben, nem a repülés volt a közlekedés legbiztonságosabb módja.

Egy ideig csendben mentek, lassacskán elhagyták a zajos, hivatalos okiratokkal repdeső testvéreiket. Mindenki elvont a saját kis gondolataival. Penge azon gondolkodott, hogy a túlóráért vajon kap-e fizetésemelést, Parásnak elképzelése sem volt, hogyan fognak kimászni ekkora slamasztikából, Ballonkabátos meg csak vigyorgott és nem gondolt semmire. Ez egy idő után Pengének is feltűnt.

– Füves cigi? – kérdezte.

– Ühüm – felelte Ballonkabátos továbbra is vigyorogva, majd valamilyen ismeretlen oknál fogva belekezdett egy történetbe. – Tudod, egyszer volt egy nagyon jó viccem. Az egyik testvérünk folyton aludt, de tényleg, mindenhol. És gondoltam, hogy miért is ne tréfáljam meg egy kicsit. Rengeteg ideig gondolkodtam, hogy hogyan is csináljam, de végül...

– ...végül bekentem mézzel a szárnyait – fejezte be vöröslő fejjel Penge.

– Pontosan. De te ezt honnan tudod?

– Én voltam az az angyal.

– Hoppá – mondta Ballonkabátos, hangjában bármiféle megbánás nélkül. Parást már megint az ájulás kerülgette.

Az angyalok újból hallgatásba burkolóztak. Némán mentek tovább az aranyozott úton, noha Penge legszívesebben agyoncsapta volna Ballonkabátost. Még mindig.

A csendet végül Penge törte meg.

– Ha már úgyis a régi szép időkről beszélgetünk, akkor igazán elárulhatnátok, hogy miként lettetek épp ti a Paradicsom kapujának őrei. Elég unalmas egy munka az előzőhöz képest... hisz a Menny dicső katonái voltatok.

– Jól mondod, csak voltunk – morogta az orra alatt Parás. – És tudod, hogy mi volt a mi nagy hibánk? Hogy rossz parancsot kaptunk. Ennyi. Azt mondták, hogy a lelket, akit a bírák elé vittünk, a Pokolra kárhoztatták. Hát hagytuk, hogy elvigyék a démonok. Mi mást tehattünk volna? A parancs az parancs – mondta szomorúan Parás. Ballonkabátos ismét rágyújtott. Nem szerette ezt a történetet, ugyanis ez volt az első és egyben utolsó olyan küldetése katonaként, amikor kudarcot vallott. Előtte nem is cigizett. – Nem sokkal később kiderült, hogy hiba csúszott a rendszerbe. A léleknek a Mennybe kellett volna kerülnie, de valaki összekeverte a papírokat. Azt mondták, semmit sem lehet már tenni érte. Mi viszont nem így gondoltuk. Ballonkabátost elkapták, mikor le akartunk menni érte a Pokolba, engem nem. Sikerült lejutnom.

Penge elismerően hümmögött. Ő nem ismerte Parást akkor, mikor nem volt gyáva. Csak azután találkozott vele, miután feljött a Pokolból.

– Sikerült végül megmentened azt a lelket?

Parás némán bólintott. Penge összeráncolta a homlokát.

– De ha felhoztad azt a lelket a Pokolból, akit nem is ítélték örök kárhozatra akkor... Miért büntettek meg titeket?

– Mert megszegettük a parancsot – vont vállat Ballonkabátos.

– De hát... – folytatta az értetlenkedést Penge, majd végül csak legyintett. Nem az ő feladata volt ítéletet hozni. – Tudjátok hova megyünk?

– Hozzá? – pillantott felé reményvesztetten Parás. Penge némán bólintott, kezdte sajnálni a testvéreit.

Pár perc múlva elértek az út végéhez, és megtorpantak egy hatalmas arany kapu előtt. Bibliai jelenetek díszítették mind a két szárnyát, amik olyannyira nagyok voltak, hogy a tetejük teljesen elveszett a fellegek között. Mellette nem voltak falak, mögötte pedig a felhők végtelenje terült el.

Ballonkabátos előre hajolt és jobban szemügyre vett egy faragást.

– Tényleg ilyen nagy orrom van? – nézett rá Parásra, aki úgy döntött inkább nem válaszol.

– Ja – felelte helyette Penge. – Amúgy srácok... jó volt ismerni titeket, de... nem hiszem, hogy újra látni fogjuk egymást. Azért sok szerencsét! – mondta még, majd kitérte a szárnyait és elrepült az ellenkező irányba, vissza a többi testvéréhez. Nem nézett vissza.

Az ajtó szép lassan kinyílt a két angyal előtt.

– Hát akkor... – mondta remegő hanggal Parás és belépett az ajtón, Ballonkabátos követte.

Odabent egy tágas terem tárult a szemük elé, az oszlopokon aranyozott indák futottak végig egyenesen a mennyezet felé, amit azonban sosem értek el, ugyanis felülről a tiszta kék ég bámult lefelé. Az oszlopok között lévő falak felhőfoslányokból álltak, amiket a nap fénye aranyárgára színezett. A terem végében egy hatalmas trón állt, amin ott ült Ő.

Hát itt vagytok – hallották meg a hangját a fejükben. – Szép kis galibát okoztatok már megint. Nem voltatok a Paradicsom kapujánál, az őrhelyeteken és emiatt az emberek megtalálták. Most a fél Menny a ti hibátokat próbálja rendbe hozni!

Ballonkabátos szóra nyitotta a száját, azonban Parás finoman oldalba bökte, így végül sikerült belé fojtania a mondandóját, ami valószínűleg csak még inkább rontott volna a helyzetükön.

Tudjátok, hogy hibáztatok. Azt is tudjátok, hogy a büntetés ezúttal sem fog elmaradni. Azt viszont még csak nem is sejtethetek, hogy miképp döntöttem a sorsotokról.

Parás és Ballonkabátos lesütött szemmel várta az ítéletet. Szóba sem merték hozni a felmondást, csakhogy...

Tudom, min gondolkoztatok lent a Földön – a két angyal rémülten nézett egymásra. – És mivel most szegtétek meg másodjára a parancsot, itt már nem maradhattok tovább, társaitok körében. Menjetek hát a Földre, és ne térjete vissza soha... – mondta.

Parás és Ballonkabátos előtt hirtelen elsötétült a világ. Nem tudni, hogy mennyi idővel később a havas kert közepén tértek magukhoz. Lassan ébredtek.

– Nem gondoltam volna, hogy majdhogynem büntetés nélkül megússzuk – tápázkodott fel Ballonkabátos, majd a zsebében kezdett el kotorászni.

– Én se – mondta még mindig döbbenten Parás, miközben kissé nehézkesen, de felült.

– Ezt nem hiszem el! – fakadt ki hirtelen és meglehetősen hangosan Ballonkabátos. – Nincs meg a cigim!

– Kár – fojtott vissza egy vigyort Parás, majd elgondolkodott. – Most mihez kezdjünk?

– Tessék? – kérdezett vissza Ballonkabátos, akinek láthatólag kisebb-nagyobb gondja is volt ennél.

– Most, hogy szabadok lettünk, és azt teszünk, amit csak akarunk... Mit fogunk csinálni?

Ballonkabátos abbahagyta a zsebében való kotorászást, és zavartan Parásra nézett. Ezen még nem is gondolkozott el úgy igazán.

– Én... nem tudom.

A büntetés, amiről azt hitték, hogy elmaradt az nem volt más, mint a szabadságuk, amire már olyan régóta áhítoztak. Hisz eddig mindig csak a parancsot teljesítették, azonban most, hogy már nem parancsolt nekik senki fogalmuk sem volt, hogy mihez kezdjenek az újdonsült szabadságukkal... vagy az életükkel.